Ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω.
— Κύριε Λότε, καλὲ δὲν μ' ἀκοῦς ;
— Ναὶ φίλη μου.
— Διατί δὲν ἔχεις μίαν ἐλῃὰν εἰς τὸ δεξί σου μάγουλον ;
— Ναὶ, θ' ἀγοράσω αὔριον.
Δὲν πᾶς νὰ κοιμηθῇς !
— Ναί.
— Κύριε Λότε ;
— Ἔ !
— Ἔβαλες τὸ καϋμένο τὸ σκυλάκι νὰ κοιμηθῇ;
— Ναί.
— Πιστεύω δὲν τὸ ζούλιξες;
— Ὄχι.
— Δὲν ἔχει κ' ἕνα καθρέπτην τῆς ἀνθρωπιᾶς. — Δὲν ξεύρω πῶς θὰ νδυθῷ αὔριον!
Ῥοχαλίζω ρωχαλίζω ῥοχαλίζω.
— Κύριε Λότε, Κύριε Λότε, ξύπνα σὲ παρακαλῶ.
— Ἔ.
— Ξύπνα θέλω νὰ σὲ ὁμιλήσω.—
— Τί εἶναι ;
— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ χρειασθῇ νὰ σὲ ὁμιλήσω.
Ἐπὶ τέλους ἔπεσε 'στὸ κρεββάτι. Ἀλλὰ μόλις ἔρασαν δύο λεπτὰ καὶ ἔβαλλε πάλιν ταῖς φωναῖς.
— Κύριε Λότε, ἕνα .. ἕνα κουνοῦπι εἶναι στὴν κάμαραν. Ξύπνα, εἰδεμὴ σὲ κάμνω κομμάτια . . . Ἀκοῦς ;
— Ἔ !
— Ἕνα κουνούπι στὴν κάμαρα σὲ λέγω.
— Ἔ ! ἄφστο νὰ στέκεται.
— Νὰ στέκηται, νὰ στέκηται, καὶ ξεύρεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ ὅταν σφυρίζῃ.
— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάμω ; . . .
— Τί μπορεῖς νὰ κάμῃς ; Σήκω καὶ πιάστο Κύριε !
— Μὰ πῶς στὴν εὐχὴ μπορῶ νὰ τὸ πιάσω . . . .
— Μὲ μέλει πῶς μπορεῖς νὰ τὸ πιάσῃς ! Ὤ ! θὰ δαγκάσῃ τὸ σκυλὶ—Λότε, σήκω καὶ σκέπασέ το.
Πάλιν τὸ σκυλί.—Ἐσηκώθην καὶ τὸ ἐσκέπασα.—Μόλις ἀκούμβησα τὸ κεφάλι μου εἰς τὸ μαξιλάρι, νά σου την πάλιν.
— Τ' ἀκοῦς τὸ κουνοῦπι Κύριε Λότε; Ἔ Κύριε Λότε ;
— Ναὶ γυναῖκά μου σ' ἀκούω ὀλίγον.
— Νὰ ἐδῶ ἔρχεται Λότε. Θὰ μὲ τσιμπήσῃ, Θεέ μου. Βιζζζζζ.
— Ὤχ μ' ἐτσίμπησε Λότε, μ' ἐτσίμπησε σὲ λέγω . . .
— Ναί.
— Ναὶ, ναὶ, ναὶ νέξης καὶ . . . . Κύτταξέ με Κύριε Λότε. Κύτταξέμε, βλέπεις τὸ σημάδι 'ποῦ μ' ἔκαμε ;
— Ναὶ, ἐντελέστατα τὸ βλέπω.
— Ὤχ καὶ πῶς θὰ βγῶ αὔριον Κυριακὴ μέρα;
— Καλὰ, τώρα ποῦ χόρτασε σιώπησε καὶ θὰ φύγῃ.
—Ὁρίστε σὲ εἶπαν. Ξύπνα, ὅλως διόλου. Σήκω, θὰ καθήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν μήπως δαγκάσῃ τὸν Φίντο.
Ἐκαθήσαμεν ὁ εἷς ἄντικρυ τοῦ ἄλλου ἕως τὸ πρωΐ. Ἅμα ἔφεξεν ἐσηκώθην, ἐνεδύθην ἔθεσα τὸν σκύλον κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην μου καὶ ἡτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω.
Ποῦ πηγαίνεις μὲ τὸ σκυλὶ Κύριε;—Πηγαίνω νὰ τὸ κάμω ὀλίγον περίπατον διότι . .—Περίπατον στὰ κύματα· τὸ ἀφίνεις ἐδῶ παρακαλῶ; — Εἶναι μυστήριον πῶς ἡ γυναῖκά μου καταλαμβάνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐνδομύχους μου συλλογισμούς.
Τὴν Δευτέραν τὸ πρωΐ ὁ σκύλος, ἐγὼ, ἡ γοῦνα, ἡ τσάντα, τὸ ἐπανωφόρι, τὸ σάλι, ἡ ὀμβρέλλα καὶ ἡ Κυρία Λότου ἐπανήλθομεν εἰς τὸ σπῆτι.

Πείραξε ;

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

—

I

Καὶ πῶς περνᾶτε, παρακαλῶ, τῆς βραδειαῖς σας ;
Τί οὐρανός ! Τί καλλονή ! Τί μαγεία !
Καὶ λοιπόν ;
Πολλάκις, ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου, βυθίζων τὸ ὄμμα εἰς τὸ κλασικὸν σκότος τῆς κλασικῆς πόλεώς μας, τείνων τὰ ὦτα εἰς τὴν ἄλυτον σιγήν της, δεχόμενος τὴν ὑγρὰν θωπείαν τῆς ἀτμοσφαίρας της, ἀφοῦ ἐχασμήθην, ἐχασμήθην, ἐχασμήθην, κατήντησα ἐπὶ τέλους εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἱ νύκτες τῶν Ἀθηνῶν εἰσὶν *οὐράνιαι*.
Ἀστέρες, ἀστέρες, ἀστέρες !

—

Καὶ ἡμεῖς, ὅσοι πλήττομεν μὲ αὐτοὺς τοὺς διαβολοαστέρας, ἡμεῖς ὅσοι δὲν προσεβλήθημεν ἔτι ἀπὸ τὴν νόσον, ἥτις ἐκόλλησεν ἀξεκόλλητα εἰς τὸν πτωχὸν Ἀντωνιάδην, ἡμεῖς, ὅσοι θέλομεν ὀλίγην εὐθυμίαν, ὀλίγον κόσμον, ὀλίγον γέλωτα, ὀλίγην μουσικὴν ὅπως ἀναπνεύσωμεν, ὅπως διέλθωμεν ζωῆς στιγμὰς καὶ ὄχι νύστας καὶ ὑποχονδρίας ;
Ἔχομεν τὴν Εὐτέρπην τοῦ κ. Βυθινοῦ καὶ τὸ *κατάστημα* τῆς κ. Ἑλένης.

—

Ὤ, κυρία Ἑλένη, πόσον σᾶς πηγαίνει τὸ κόκκινο ! Δὲν πέρνετε τίποτε ;
Καὶ πίνει ἡ Ἑλένη κονιὰκ, καὶ ἐγὼ πίνω χίλιαις δύω κουταμάραις, ἰδικαῖς μου καὶ τῶν πέριξ μου.
Καπνοὶ, βρῶμα, ἀνοστία, βλακεία.
Καὶ πόσο κάμνει ὁ λογαριασμός μας; Δύω μποτίλλιαις κρασὶ Ἀμπαζοπούλου, πέντε κονιάκ. . . δέκα φράγκα.
Καληνύκτα, κυρία Ἑλένη.

—

Καλὰ ἐπεράσαμε.

—

Μὰ ἀλήθεια δὲν ὑπῆγες εἰς τὴν Εὐτέρπη ἀκόμη; Μὰ λοιπὸν δὲν ἐγλέντισες τὴν Ἀθήνα.
Μὴ χάνωμεν τὴν ὥραν.

—

Οἱ στεφανούμενοι καὶ ἄνθεσι ραινόμενοι σήμερον περιηγηταὶ τῆς Θεσσαλίας θὰ ἐφθόνουν ἀναμφιβόλως τὴν m-elle Κολοκυθοῦ, ἥτις μαδεῖ περὶ αὐτὴν ὅλους τῶν Πατησίων τοὺς κήπους ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ξυλίνου ἐκείνου παραπήγματος, ἐν ᾧ ὁ κ. Βυθινὸς ἔχει ἐνθρονίσει τὴν Εὐτέρπην μας.
Τί φωναῖς καὶ τί ἐνθουσιασμός !
Δησμονεῖς καὶ τὴν γυναῖκά σου, καὶ τὴν δουλειά σου καὶ ἐπὶ τέλους καὶ τὶ θὰ φᾶς τὴν ἑπομένην.
Καφὲς, λουκοῦμι, γλύκισμα, liqueur, ὅλα ἰσότιμα.
Παιδιὰ, γέροντες, καλοὶ, κακοὶ, ὅλοι ἰσότρελλοι.
Μὰ τέλος πάντων τὶ εἶνε αὐτοῦ μέσα;
Μία γυναῖκα, ἡ m-elle Κολοκυθοῦ.
Καὶ λοιπόν ;
Ἐτελείωσε.

—

Αὐτὸ καλεῖται νὺξ Ἀθηναϊκή.
Καὶ διατί δὲν ἐπήγατε εἰς τὸ θέατρον ;
Μὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε **οὐρητήριον.**

Μάρεος.